

6 Φεβρουαρίου 2021

Τι έκαμες τα τάλαντα (Μητροπολίτης Νικαίας Γεώργιος Παυλίδης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τι έκαμες τα τάλαντα;

«Ειργάσατο εν αυτοίς και εποίησεν άλλα πέντε τάλαντα»

Γεμάτη από υψηλά νοήματα και διδάγματα είναι η σημερινή παραβολή, που ηκούσθη εις την Εκκλησίαν μας.

Μας παρουσίασεν ο Κύριος με μίαν ωραιοτάτην πλοκήν έναν άρχοντα (Βασιλέα κατά το Ευαγ. Λουκάν), ο οποίος, προκειμένου να αναχωρήση δια μακρυνόν ταξίδιον, εκάλεσε τους δούλους του και τους ενεπιστεύθη από ένα σοβαρόν χρηματικόν ποσόν.

Εις τον ένα έδωσε πέντε τάλαντα, εις τον δεύτερον δύο και εις τον τρίτον εν. Τους έδωσεν εντολήν να τα εκμεταλλευθούν καταλλήλως και, εν συνεχεία ανεχώρησε.

Μετά χρονικόν διάστημα ο Βασιλεύς αυτός επέστρεψεν. Εκάλεσε τους δούλους του και εζήτησε να του δώσουν λογαρισμόν. Παρουσιάσθησαν και οι τρεις. Ο πρώτος είχε διπλασιάσει τα τάλαντα· τα πέντε τα έκαμε δέκα. Ο δεύτερος επίσης· τα δύο τα έκαμε τέσσαρα.

Ικανοποιήθη ο βασιλεύς. Τους συνεχάρη και τους υπεσχέθη μεγάλην αμοιβήν.

Ο τρίτος όμως δούλος δεν εκαμε τίποτε. Έθαψεν από οκνηρίαν το τάλαντον εις την γην και επερίμενε.

Τώρα που επέστρεψεν ο Κύριός του το εξέθαψε και παρέδωσεν, όπως το επήρε, Ωργίσθη ο Άρχων.

-«Δούλε πονηρέ, του είπε. Απεδείχθης οκνηρός και ανάξιος της εμπιστοσύνης μου. Δεν έχεις μέρος μαζί μου. Θα τιμωρηθής αυστηρά δι' αυτό, που έκαμες. Η θέσις σου είναι εις το σκότος το φοβερόν και αιώνιον». Πήγαινε, φύγε «αχρείε και ανάξιε δούλε..». Ευλογημένη η κατάστασις των δύο πρώτων. Τρομερά η θέσις του τρίτου.

Ο Βασιλεύς της παραβολής, αγαπητέ μου το γνωρίζομεν, είναι ο αιώνιος Θεός. Και οι δούλοι, ημείς οι άνθρωποι. Ποία όμως να είναι τα τάλαντα, που προσφέρει ο Θεός; Και πως τα χρησιμοποιούν οι άνθρωποι;

Ιδού δύο σοβαρά ερωτήματα, επί των οποίων χρήσιμον θα είναι να χαραχθούν μερικά απόψεις.

A Ποία τα τάλαντα.

Τάλαντα είναι τα διάφορα προσόντα και χαρίσματα και δωρεαί που λαμβάνουν οι άνθρωποι από τον Θεόν. Πάσης μορφής. Διαφόρου ποιότητας και ποσότητας. Ο ένας παίρνει πολλά. Ο άλλος ολιγώτερα. Αυτός μεν πνευματικά και ψυχικά, εκείνος πάλιν υλικά.

Τάλαντον είναι ο πλούτος, το αξίωμα, εκκλησιαστικόν η πολιτικόν, η κοινωνική θέσις, αι ποικίλια πνευματικά και ψυχικά ικανότητες, η χάρις του λόγου, η επιστημονική ιδιοφυΐα, η συγγραφική δεξιοτεχνία, η πάσις φύσεως τέχνη, η υγεία, η νεότης, η μελωδική φωνή, η ελκυστική εμφάνισις με τους ωραίους και γλυκείς τρόπους.

Είπαμε. Δεν έχουν όλοι τα ίδια χαρίσματα. Το σπουδαίον πάντως είναι, ότι κανείς δεν μένει χωρίς τάλαντον.

Ένα. Έστω. Έχει πάντως. Και τίποτε άλλον να μην είχε, έχει την ψυχήν, την αθάνατον και ατίμητον.

Μας δίδει, λοιπόν, τα τάλαντα ο Θεός, δια να τα καλλιεργήσωμεν εις αυτήν την ζωήν. Να τα χρησιμοποιήσωμεν δια την ιδικήν μας πρόοδον και δια το καλό των άλλων. Υπάρχει όμως ο κίνδυνος να μη γίνη καλή χρήσις.

Η παραβολή μας το είπε αυτό. Οι δύο δούλοι μόνον ήσαν καλοί. Ο τρίτος απεδείχθη «αρχρείος». Η χρησιμοποίησις των ταλάντων υπήρξε διάφορος.

B Ἡ χρησιμοποίησις των ταλάντων.

1.Οι σημερινοί «αγαθοί δούλοι».

Τέτοιοι υπάρχουν και σήμερα. Μόνον που είναι, ατυχώς οι ολιγώτεροι. Υπάρχουν όμως. Το χρήμά των προσφέρεται δια να βοηθηθούν οι δυστυχείς. Το αξιωμα των θέτουν εις την υπηρεσίαν του καλού. Γίνονται παράγοντες δημιουργικοί και ωφέλιμοι. Την κοινωνικήν των θέσιν την χρησιμοποιούν, δια να διευκολύνουν τους αδυνάτους.

Τα ψυχικά των χαρίσματα εξυπηρετούν το σύνολον. Η δύναμις και η χάρις του λόγου των γίνεται μέσον, δια να διαφωτισθούν οι πλανημένοι, να συνετισθούν οι ασύνετοι, να πεισθούν οι δύστροποι, να πιστεύσουν οι άπιστοι. Η επιστήμη των, δια να πολλαπλασιασθούν αι εφευρέσεις, που θα εξυπηρετήσουν την κοινωνίαν. Η υγεία των γίνεται όργανον εκδηλώσεων κοινωνικών. Η νεότης των πρωτοστατεί εις έργα αγάπης και πολιτισμού.

Πόσον ευχαριστείται η ψυχή μας, όταν συναντώμεν καλούς διαχειριστάς των θείων αυτών χαρισμάτων! Τους ζηλεύομεν. Του μακαρίζομεν....

Ευτυχισμένη η κοινωνία, όταν έχη τέτοια στολίδια...

2.Οι σημερινοί «πονηροί δούλοι».

Τι κρίμα όμως! Οι πονηροί πλεονάζουν σήμερα. Πλεονάζουν οι δούλοι, που θάπτουν το χάρισμα. Που το χώνουν μέσα σεις το χώμα και την λάσπην. Που το αφήνουν άλλοτε εις αχρησίαν η που το χρησιμοποιούν δια το κακόν. Και να! Πόσο χρήμα εξοδεύεται δια την αμαρτίαν! Πόσα δάκρυα θα μπορούσαν να στείρουν, πόσοι πόνοι από στέρησιν θα ήτον δυνατόν να λιγοστέψουν!

Πόσα αξιώματα χρησιμοποιούνται, δια να καταδυναστεύωνται οι αδύνατοι, δια να στήνωνται παγίδες εις αθώας ψυχάς, δια να διαπράττωνται φοβερά εγκλήματα, δια να κυριαρχούν άνθρωποι ανάξιοι και βρωμεροί!

Πόσαι ικανότητες λογοτεχνικάι δεν τίθενται εις την διάθεσιν του διαβόλου, δια να παρασυρθούν νεαράι υπάρξεις εις τον κακόν δρόμον, δια να κλονισθή η πίστις των εις τον Θεόν και τας αρχάς της Εκκλησίας μας, δια να διαδίδωνται καταστρεπτικάι αντορθόδοξοι και αντίθετοι προαπαγάνδαι, δια να απλώνεται ελεύθερα το δηλητήριον της διαφθοράς και της αισχύνης.

Πόσα θεάματα εκρηκτικά, πόσα τραγούδια εκφυλιστικά, πόσα βιβία εμπρηστικά, πόσα περιοδικά και φυλλάδια ανήθικα, όλα καρπός του ανθρωπίνου νου, δεν είναι αποτέλεσμα της κακής χρήσεως των δωρεηθέντων υπό του Θεού εις ημάς τάλαντων!

Και χάνονται έτσι αθάνατες υπάρξεις και δηλητηριάζονται αιωνίως ψυχές, δια τις οποίες εχρειάσθη να υψωθή ο Θεός επανω εις τον Σταυρόν....

Και, το κυριώτερον, κλονίζονται τα θεμέλια της κοινωνίας και αυξάνουν τα καθημερινά δράματα και οδηγείται ο κόσμος εις τον κρημνόν και γεμίζει η γη από δάκρυα και αίματα και θρήνους...

Κρίμα! Χίλιες φορές κρίμα!

Γ. Και τώρα;

Η φοβερή τιμωρία, αγαπητέ αναγνώστα, του «πονηρού δούλου» θα πρέπει να μας βάλη σε σκέψεις σοβαρές. Ο Θεός δίδει τας δωρεάς Του, αλλά ταυτοχρόνως και χρεώνει.... Και περιμένει την καρποφορίαν, η δια να αμείψη με γενναιοδωρίαν, όπως ήμειψε μέχρι σήμερον τόσους αγίους της Εκκλησίας μας και μάρτυρας του καθήκοντος, η δια να επιβάλη τας τρομεράς Του κυρώσεις.

Εχρεώθην και εγώ με ωρισμένα τάλαντα.

Εχρεώθης και συ. Λίγα η πολλά, αυτό είναι άλλο θέμα. Τι τα εκάμαμε και οι δύο μέχρι τώρα; Πως εχρησιμοποιήσαμεν τας δωρεάς και τα χαρίσματα, που ελάβαμεν από τα άγια χέρια του Βασιλέως Χριστού; Πως; Αν, Θεός φυλάξοι, μέχρι σήμερα αποδείχθημεν «πονηροί δούλοι», χωρίς άλλην σκέψιν πρέπει να διορθωθώμεν. Ριζική αλλαγή. Άμεσος. Σταθερά.

Η ζωή μας ως είναι του λοιπού γεμάτη από λατρείαν εις τον Θεόν, από αφοσίωσιν εις την Εκκλησίαν μας, από αγάπην εις την αρετήν, από στοργήν προς τους συνανθρώπους μας.

Όχι πλέον ένοχοι συμβιβασμοί και υποχρεώσεις. Όχι! Μέχρι τέλους.... πιστοί εις τον προμαχώνα!

Και μιαν ημέραν θα ακουσθή η φωνή του Θεού και στους δύο μας. Θα μας ειπή:

-Παιδί μου τι έκαμες τα τάλαντά σου; Θα μπορέσουμε να του πούμε τότε:

-Κύριε, τα εδιπλασίασα!

Να δώσει ο Θεός!

Πηγή: agiazoni.gr